

"Det var en stor glæde for både min kone og mig ..."

Brev fra Bruno Gröning til skuespillerinde Lilian Harvey¹, 29.9.1958

"Det var en stor glæde for både min kone og mig ..."

Brev fra Bruno Gröning til skuespillerinde Lilian Harvey¹, 29.9.1958

Bruno Gröning

Plochingen/N., den 29. september 1958

Dornendreher 117

Fru

Lilian Harvey

JUAN-les.PINS

(Sydfrankrig)

Butik Lilian Harvey

Kære fru Harvey!

Det var en stor glæde for både min kone og mig, at vi den 14. i denne måned fik lov at lære Dem at kende². Herved kunne jeg fastslå, at vi havde en vældig god kontakt med hinanden, og netop af den enkle grund, at De har et virkelig sandt, åbent menneskehjerte. Ikke nok med, at De tidligere har glædet menneskehjerner gennem Deres film, men i dag har De først rigtig grebet endnu flere menneskehjerner, idet De viser en virkelig sand, stor interesse for at kontakte Deres medmennesker, hvorved De lader dem mærke Deres varme følelser.

At jeg efter min tilbagerejse først i dag er nået til at skrive Dem disse linier, skyldes simpelthen, at jeg her i mit hus i den grad er overøst med arbejde, og først må være færdig med det værste og allervigtigste, som mit virke kræver. Som sagt, da jeg har lovet Dem at sende noget skriftligt materiale fra aviserne, vil jeg straks opfylde det, idet jeg med samme post sender Dem en serie på 11 aviser af "Das Neue Blatt"³, hvoraf De kan forstå, at en læge gjorde sig den ulejlighed at udforske, hvorvidt og hvad der er sandt om og ved Gröning. Det er ikke meget, De kan få ud af disse aviser, men det er dog i det mindste noget mere eller mindre enestående, må jeg sige,

¹ Lilian Harvey (1906-1968) var en tysk skuespillerinde, sangerinde og danser, som lige fra begyndelsen af 1930-erne havde stor succes med sine filmroller.

² Fra 4.8. til 16.9.1958 var Bruno Gröning med sin kone Josette på rejse til Sydfrankrig og Monaco. På tilbageturen besøgte de Lilian Harvey i hendes hus ved Côte d'Azur.

³ Der menes artikelserien "Hans ord bandlyser sygdommen" af dr. Horst Mann, som i 1957 blev bragt i ugeavisen "Das Neue Blatt". En afskrift efter originalen blev i 2006 udgivet af Robert Tschuk i Zigguln Verlag. Klagenfurt: Bruno Gröning – Hans ord bandlyser sygdommen", ISBN: 978-902464-00-2

at der fandtes et menneske, som gjorde sig den ulejlighed at sige offentligheden, eller rigtigere sagt, at lade de stadigt nødlidende mennesker vide, at der findes en kraft, som hverken videnskaben eller lægerne kan fatte med deres forstand. Der er så meget mere at hente fra det, at mennesker igen kan tro, at de ikke er helt uden hjælp, og dermed kan øse et stort håb om igen at blive raske. Jeg vil ikke gerne udbrede mig så langt i brevet, for så får det ingen ende, og ville kun forvirre Dem, kære fru Harvey. Her må man virkelig gå meget, meget langsomt frem, for lidt efter lidt at indvi Dem i dette her. Så vidt jeg har kunnet konstatere, viser De stor interesse for, hvordan og ad hvilke veje mennesker kan blive hjulpet. Derfor vil jeg også tillade mig at vedlægge nogle succesberetninger i afskrift, hvoraf De kan forstå, at mennesker, også uden min tilstedeværelse, er blevet raske efter mange års onder, som også De ville kalde sygdom, hvor læger i årtier har forsøgt alt muligt, ikke kun i deres praksis, men også på deres sygehuse, og alligevel ikke kunne hjælpe. De fleste helbredelser som er sket, sker i mit – jeg må sige – ”personlige fravær”, altså i de tilfælde, hvor jeg fra den syge per brev, telegrafisk, telefonisk eller gennem en tankemæssig bøn, gennem et andet menneske, der på samme måde har bedt for ham (den syge), eller at syge eller deres familiemedlemmer, der allerede hørte til mine foreninger, eller rettere sagt mine vennekredse, har bedt for dem.

Det skal ikke ubetinget være sådan, at disse direkte fra mig eller gennem en anden får en genstand, f.eks. en kugle, et stanniolfolie, foto eller andet. Naturligvis er det bedre, når De ejer sådan noget. Men jeg understreger endnu engang, at det ikke ubetinget er nødvendigt. I mine vennekredse er der syge, der med møje opretholder deres liv over hele verden, og som jeg endnu aldrig har set, og som alligevel har nået deres mål, kort sagt, de forstod virkelig at indstille sig på den guddommelige sending, og derved – jeg må sige gennem mig – har fået deres sundhed tilbage, hvad der af nutidens mennesker bliver betegnet som mirakler. Derfor blev jeg udstillet i den store offentlighed som mirakelmager, mirakeldoktor og lignende, men også som kvaksalver og meget andet. Jeg må hertil sige, at det ikke er noget mirakel, det er en helt naturlig tildragelse, som mennesket netop kalder mirakel, fordi han ikke mere kender til den urkraft, der står til rådighed for ethvert menneske. Derfor kan jeg med rette sige: ”Jeg ved ikke meget, jeg ved kun det, som mennesker i dag desværre ikke mere ved.” I forbindelse med dette, vil jeg kort skildre min nærværelse her, min lille person: Jeg har ikke ladet mig forkvæle af mennesker, jeg er simpelthen et menneske, som er forblevet ganske naturlig, og jeg har aldrig bildt mig noget ind på grund af min adfærd og mit virke med at hjælpe mennesker, som det er sket tusindvis af gange. Jeg afviser enhver berømmelse, og vil ikke andet end fortsat føre mennesker på den gode, sunde vej igen, idet jeg også yder dem den største hjælp.

Mit største studium er ikke kun at lære menneskene at kende, men også dyrene og planterne, hvem og hvordan de er. At alle levende væsener trænger til en naturlig behandling, er selvfølgelig, alene fordi alle jo er et naturligt væsen, en guddommelig skabning. Min handlemåde strækker sig over et område, som omfatter alt det, den såkaldt eksakte videnskab har beskæftiget sig med i århundreder. Tilmed må jeg si-

ge, at denne, sammen med næsten alle mennesker, er slået ind på en helt forkert vej. Det bedste bevis, hvad der også altid har været min overbevisning, er at mennesker ved en samtale, en snak med mig, har måttet kapitulere. Jeg vil ikke gerne gå ind på enkeltheder for at beskrive det endnu mere. Men jeg må understrege, at jeg mere eller mindre dog er indstillet på virkeligt at hjælpe mennesker, fordi lægerne har fået tildelt retten til at behandle sygdomme, og lægerne nu beviseligt har forsøgt alt, og endnu forsøger at helbrede sygdommen; men lægerne har aldrig hverken været eller er i stand til at helbrede mennesker. Dette og mange andre beviser har jeg allerede givet mange læger, så også de efter vores samtale har indset, at det er sådan, og at de ikke kunne vide, hvordan menneskene kunne hjælpes, da de sådan set kun har forsøgt at helbrede sygdommen, og det i alle tilfældene med helbredende midler, der praktisk taget mere eller mindre snarere er et bedøvende end et helbredende middel.

Lægerne ved, at en helbredelse kun kan komme, når den syge ikke mere føler sygdommen, og derved falder til ro, øser håb og tillid, og på ingen måde beskæftiger sig med sygdommen: Nu bliver det bedre, nu bliver jeg rask. Dette indtil videre i korte træk om lægerne, som jo i praksis kun følger den såkaldt eksakte videnskab.

Man kan forestille sig, som det også i virkelighed og sandhed er, at jeg jo kun 1., er en lille folkeskoleelev, og 2., at jeg jo kun har lært et håndværk, og alligevel beviseligt har været i stand til at udføre mange stillinger, som man kan forvente det af en fagkyndig, så jeg i de fleste af dem altid har haft en ledende stilling. I den forbindelse står mennesker virkelig overfor et spørgsmål: "Hvordan er det dog muligt, hvor har dette menneske den viden, og hvorfra har han dette kendskab?" Det har jeg meget nemt ved at besvare: "Ikke fra mennesker." Jeg ved det simpelthen! At jeg også var beskæftiget i andre stillinger, er udelukkende for at kunne tale til mennesker i eksempler fra deres arbejde, som de har nemmest ved at forstå. Det er stadig ikke andet end det, at Gud giver menneskene det sådan, at de kan betjene sig af deres krop, som de vil. Al handling afhænger af deres vilje, og ligger udelukkende på den åndelige vej.

Først var der intet. Men mennesket havde en vilje til at passe sin krop og skabe noget, eller bedre sagt, benytte sin krop, for at kunne opretholde det jordiske liv (selvopholdelsesdrift). Her kommer det helt an på hans vilje, om gode eller onde tanker styrer ham. Gode tanker får mennesket fra den gode, den guddommelige tankeverden, hvorimod han får de onde tanker fra den onde tankekilde. Når mennesket endnu ikke har mistet viljekraften, sin egne viljekraft, så omsætter han disse tanker i handling. Og sådan former i virkelighed og sandhed ånden (mennesket) materien, det som mennesket jo må være overbevist om, idet han her jo sætter den første materie i virksomhed, det, som mennesket kalder kroppen. Hermed har hvert menneske fået bevis for, hvad Gud har skabt ham til, og at han, mennesket, her på denne guddommelige jord må skabe sig et hjem, og desuden en sikker livseksistens, hvad han jo også har den fulde berettigelse til at skaffe sig. Til dette, kære fru Harvey, giver jeg Dem denne min livsvisdom, som allerede sagt, også på papir. Ud fra dette fremgår

alt, hvad mennesket i virkelighed og sandhed er, og hvad han har at gøre her, for helt at nå sit mål. Jeg understreget endnu engang, at ethvert levende væsen har sin livsberettigelse, kun må enhver sætte sig igennem og gøre det, som han – bogstavelig talt – skylder sig selv.

Mennesket handler efter sin vilje,
som viljen er, sådan er tanken,
Tanken fører mennesket til handling.

Vil du opleve det guddommelige, så må du stræbe efter det.

Elsk livet = Gud. Gud er overalt.

Penge er magt, sundhed er almagt.

Uden at ville det, er dette blevet et langt brev. Men som jeg har sagt ovenfor, har jeg begyndelsen her i dette brev, men har endnu langt fra fundet slutningen. Jeg vil ikke gerne på nogen måde kede Dem med dette lange brev, så derfor beder jeg Dem, kære fru Harvey, om først og fremmest at beskæftige Dem med, hvad der er virkelighed; det jeg har sendt Dem af skrevet, svarer til den rene sandhed, hvoraf menneskene kun har overbevist sig om en brøkdel. Kun overbevisningen giver menneskene fortsat kraft. Man kunne kalde det overbevisningens kraft. Det er heller ikke anderledes, når et menneske gennem en anden bliver overbevist om, at han ikke kun har en sikkerhedsfølelse, men også, at han altid går over til handling, til handlinger, som han har tillid til, og også mener at kunne klare. Også i dette kan det siges, at mennesket altid ud fra sig selv gør, som han vil. Og så overlader jeg det til Dem, kære fru Harvey, hvordan og hvad De vil overbevise Dem om.

Opfat venligst ikke dette brev, som om jeg ville overrumple Dem gennem ord, eller om muligt øve indflydelse på Dem. Jeg ønsker ikke, at De straks skal tro på alt, hvad man siger til Dem, og det som jeg skriver her. De har, ligesom alle andre, stort set pligt til altid selv at overbevise sig om alt. Jeg ønsker ikke, at De skal regnes blandt de lettroende, tværtimod, ligesom jeg altid råder ethvert mennesker til, at han ikke straks tror på alt, hvad han ikke allerede er overbevist om. Mit ønske er, at også De, kære fru Harvey, kun tror på det, De kan overbevise Dem om. Dette alene er i dag min bøn og mit inderlige ønske. Skulle også De fortsat være yderligere overbevist om det gode, om min vej, så kan også De, nøjagtig ligesom jeg, om end ikke i så høj grad, men også allerede hjælpe mennesker, frem for alt, når De også tror på, at mennesket får det igen i sin krop, som fører ham til orden, så De igen kan føre ham til hans sundhed. Den store lykke og rigdom er og bliver alene sundheden, så mennesket fortsat kan føre et sundt jordisk liv osv. osv.

For virkelig ikke at kede Dem, vil jeg afslutte dette brev. Jeg tror, at det er tilstrækkeligt foreløbig, så De en tid ikke kun skal læse det, men også overbevise Dem om, hvad sandhed er. Endnu engang kort sagt: Lær ikke kun Gröning at kende som person, men også gennem hans gøren og laden. Hvem der endnu ikke kender ham, skal lære ham at kende. Hvorvidt han, mennesket, går ind i denne lære, afhænger

helt af hans interesse. Før eller senere vil han i sidste ende lære ham nærmere at kende. Naturligvis må ethvert menneske først samle de tilsvarende erfaringer, så også denne samling erfaringer danner et færdigt fundament for det hele. Detaljerne som sådan kommer senere, dvs. sådan lidt efter lidt. Først mødet, så denne skrivelse, så vil det endnu engang være muligt, at vi ses og taler sammen, om ikke i Frankrig, så i Berlin eller omvendt.

Jeg må ikke glemme at fortælle Dem, at optagelsen, dvs. filmen, i dag endnu ikke er helt brugt op. Alt i alt vil der nok gå endnu 6 uger, fordi jeg endnu er på rejse, og derfor ikke kan sende optagelserne tidligere. Jeg vil undervejs sørge for alt videre. Nu spørgsmålet: Hvor kan jeg sende billederne (fotos) til? Til Sydfrankrig eller Berlin? Jeg vil gerne have et svar. Min sekretær vil sende Deres besked videre til mig, så jeg kan give Dem en kort besked.

Jeg tror, at jeg med dette brev har overøst Dem med meget, og nu må jeg endelig se at blive færdig.

Jeg sender også Deres kære veninde de allerhøjest hjerteligste hilsener og ønsker, også fra min kone.

Deres

Bruno Gröning

Må jeg bede Dem om venligst først og fremmest at beskæftige Dem med de samtidigt afsendte avisartikler? Mere skriftligt materiale følger efter min tilbagekomst. Denne forsinkelse skyldes kun, at jeg selv er fuldt beskæftiget her dag og nat, så jeg altid kun kan klare det allervigtigste.

Kilde:

Bruno Gröning stiftelsens arkiv